

Szentpéterváron újra

В Санкт-Петербурге снова

Leszállt a köd nem tudtam merre járok
Az utcatábláig se láttam el
Valahol elmaradtak a barátok
Vacogtam és nem volt számomra hely

A városban ahol születtem egykor
Valamelyik ötéves hajnalán
Hittem sokáig jó egy kedvesebb kor
Száz grammokon kihúzhatom talán

Addig de hamarabb fogyott el ám a
Polcról a vodka mint a fett betűk
A hírlapokból s nem jut nékem mára
Se több tűt de kaphatok tetűt

Szentpéterváron újra hát megértem
Mondtam magamban hogy Lenin ledől
Szél fúttá el és visszahozta Péter
Lázálmait a Finn-öböl felől

Leszállt a köd nem láttam merre járok
Dohogtam csak hogy nyugtassam magam
S szorongtam is megásták már az árkot
Hol kuksolok majd géppisztolyosan

Vacogtatott a téli éj az utcán
Puskin vagy rendőr sziluettje nem
Suhant át tévelyegtem mint a pusztán
Mózes hada bár egyszemélyesen

S ahogy megálltam öklömet emelve
Mely mint a cékla ázott veresen
Borscs-sűrű ködben tejföllel keverve
Magam magamnak voltam levesem

De csillagok zsírkarikák nem úsztak
Fejem fölött ily savanyú-sovány
A lé amelybe csontnak s némi húsnak
Pottyantam rég egy téli éjszakán

Kondér-korom korom kora belőled
Hogy mászhatnék ki síkos vagy nagyon
Mindegyre visszacsúszom jól kifőzted
Uram te is de jól van rád hagyom

A sűrűjében itt alul nem is rossz
Elszopogatni szaftos kézfejem
Csak arra kérlek túl soká ne kínozz
Egyszerre szúrj villádra Istenem

Így szónokoltam alig állva lábon
De Isten messze volt vagy nem figyelt
S mint baltáját Raszkolnyikov kabátom
Alatt cipeltem súlyos szívemet

Hideg volt köd volt s az jutott eszembe
Köpönyegem megint letéphetik
És rémlett hallom közeledni szembe
A Bronzlovas dübörgő lépteit

De nem jött senki csak a holtak árnya
S a köd gomolygott ballagtam tovább
Lámpák derengtek rám fagy-celofánba
Csomagolt sápatag hortenziák

S úgy tetszett ekkor árnyék lettem én is
Halvány akár a téli alkonyok
Mikor Péter-Pál tornya tűjén végig
Isten hasából arany vér csorog

Megdermedt lábam haza nem találhat
Lépegetek de máshová oda
Hol Mandelstam lohol telefonálgat
S ír konyhaasztalán Ahmatova

A zöld szalonban tea gőze terjeng
Szivarfüstfelhőn puttó könyökök
Előszobából sárcipőt levetve
Blok lép be és a kerevetre dől

Hodaszevics heringgel a kezében
Csúszkál a járdán Puskinról motyog
S megindulnak Kronstadt felé a jégen
Végső rohamra a bolsevikok

Ez volt az álom amit rám bocsátott
A fagy amíg a járdaperemen
Csücsültem ám megleltek a barátok
És hazavittek még elevenen

(Baka István [Tájkép fohással](#) című kötetéből.)

[← Előző oldal](#)

[Következő oldal →](#)